

Ἀπύρανθ. 2) Οὐδ. πληθ. τὰ Ἀρναούτικα οὐσ., ἡ Ἀλβανική γλῶσσα Κρήτ.

Πβ. Ἀρβανίτικος.

ἄρνάρα ἡ, Θράκ. (Αὐδήμ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα, ἢ ἰδ. -αρος.

Προβατῖνα ἐνθ' ἀν.: Παροιμ.

Ἀρνάρα καθὼς γέννησε | χλωρὴ βοσκὴ δὲν ἔφαγε

ἐπὶ μητρὸς μὴ δυναμένης νὰ φάγῃ εἰς τὸν προσήκοντα πρόνον καὶ ἐν ἡσυχίᾳ ἔνεκα τῶν φροντίδων δι' ἀρτιγέννητον βρέφος) Αὐδήμ.

ἄρναράκι τό, ἀμάρτ. ἄρναράκ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρνάρι.

Μικρὸν ἀρνίον: Αἰνιγμ.

Ἀρναράκ' τ' ἄρναράκ', | στέκειτ' σ' ἕνα πουδαράκ'

(ἡ κράμβη). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνάκι 1.

ἀρνάρι τό, Ἀθῆν. κ.ά. Πληθ. ἀρνάρια Πελοπν. (Αἰγιάλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. μανάρι.

1) Μικρὸν ἀρνίον Ἀθῆν. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνάκι 1. 2) Πληθ., κτένια διὰ τῶν ὁποίων ξαίνουν τὰ ἀρνόκουρα (ἰδ. λ.)

ἀρνάρις ὁ, Λεξ. Βλαστ. 285 ἀρνάρ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Βοσκὸς ἀρνίων. Συνών. ἀρνοβοσκός.

ἀρνεᾷ ἡ, Κρήτ. Ρόδ. Σύμ. κ.ά. ἀρνεῖ Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀρνεά.

1) Δέρμα ἀρνίου Κρήτ. Σύμ. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνακάδα. 2) Ἐριον ἀρνίου Κρήτ. Ρόδ.

ἀρνειγάρεις ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρνεῖσθαι, δι' ὃ ἰδ. ἀρνεῖμαι, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Μισάνθρωπος, μονομανής.

ἀρνεῖμαι, ἀρνοῦμαι λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Σάντ.) ἀρνεῖσθαι Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ζάκ. Θήρ. Καπ. (Σινασσ.) Κύπρ. κ.ά. ἀρνεῖμαι κοιν. ἀρνεῖσθαι Εὐβ. (Κονίστρ.) Μεγίστ. ἀρνεῖσθαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀρνεῖσθαι Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά. ἀρνεῖσθαι Πόντ. (Οἶν.) ἀρνεῖσθαι Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀρνεῖσθαι Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) ἀρνούμενε Τσακων. ἀρρινδούμενε Τσακων. ὀρνεῖσθαι Ρόδ. Σύμ. Ἀόρ. ἐρνίστηκα Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀρνίστηκα Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύπρ. Σκῦρ. ἐρνίστα Πόντ. (Οἶν.) Ρόδ. ἀρνίστα Σκῦρ. γ' ἐνικ. ἀρνίστηνε Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀρνοῦμαι.

1) Δὲν ὁμολογῶ τι, ἀρνοῦμαι κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.): Ὅλα ποῦ εἶπε τ' ἀρνεῖται τώρα. Δὲν ἀρνοῦμαι τὸ καλὸ ποῦ μοῦ 'κανες. Ἀρνήθηκε ὁλότελα πῶς τὸν ἔδειρε κοιν. Τὸ καλὸ δὲν τὸ ἀρνεῖσθαι Σινασσ. Τὸ ἀρνίστηνε 'ς τὸ δικαστήριον (τὸ ἡρνήθη ἐπὶ δικαστηρίου) Ἀνδρ. 2) Δὲν θέλω κοιν.: Ἀρνεῖται νὰ μοῦ πληρώσῃ τὸ χρέος του. Ἀρνεῖται νὰ κάνῃ τὴν ὑπηρεσίαν του κοιν. Ἀρνεῖσθαι νὰ σ' ἔχω φίλο Ζάκ. Ἐρνούδονε 'ς τὴν ἀρχὴ καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ κάμῃ, μὰ ὕστερα ἐθέλημάτεψε (ἡρνεῖτο, ἀλλ' ὕστερα ἡθέλησε, συγκατετέθη) Κρήτ.

3) Ἀπαρνοῦμαι, ἐγκαταλείπω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἀρνήθηκε τὴ θρησκείαν του - τὴν πίστιν του - τὸ Χριστό του. Ἀρνήθηκε τὸν ἀντρα της - τὰ παιδιὰ της - τὸ σπίτι του - τὸν πατέρα του κοιν. Ἐρνίστην τὸν Χριστὸν (ἡρνήθη) Οἶν. Ἐρνέθεν τὴν πίστιν αὐτ'

-τὸν Χριστὸν αὐτ' (ἡρνήθη τὴν πίστιν του κτλ.) Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. Ἀνθρώπος σωστός ποιὸς ἐν' τὴν πίστιν αὐτ' κ' ἀρνεῖται (ὅστις εἶναι καλὸς ἄνθρωπος δὲν ἀρνεῖται τὴν πίστιν του. Τὸ κ' ἀρνεῖται ἐκ τοῦ κ' ἀρνεῖται) Κοτύωρ. Χαλδ. || Φρ. Ν' ἀρνηθῶ τὸ Θεό! (ὄρκος) Κεφαλλ. Μᾶς ἀρνήθηκες! (δὲν μᾶς ἐπισκέπτεσαι πλέον) Ἀθῆν. κ.ά. Ν' ἀρνηθοῦ τὸ Θεό - τὰν κίστι μι! (ν' ἀρνηθῶ τὸν Θεόν - τὴν πίστιν μου) Τσακων. Ἀρνίστηκα τὸ γάλα τῆς μάννας μου (ἐπὶ μεγάλης ἀπελπισίας) Κύπρ. Γιὰ ἕναν παρὰ τὸν Χριστὸν ἀρνεῖται (δι' ἕνα παρὰ τὸν Χριστὸν ἀρνεῖται. Ἐπὶ φιλαργύρου) Κερασ. || Ἀσμ.

Ἀρνὶ 'φαγες κι ἀρνίστης με, 'ρίφι καὶ ξέχασές με κ' ἦπες τὸ ἀλησιμονιᾶς νερό κ' ἐπολησιμόνεσές με Ἀπύρανθ.

Νόπου μὲ φίλειε σ' ἤλεε ποτέ δὲ μ' ἀρναῖται αὐτόθ.

Μ' ἀρνίστηκες ποῦ ν' ἀρνιστῆς τὴ μάννα ποῦ σὲ γέννα, τὸ γάλα ποῦ σὲ βύζαξε νὰ τὸ ξεράσῃς αἷμα

Κρήν.

Εἶδα 'τονε ποῦ μοῦ 'λεγες καὶ τώρα μοῦ τ' ἀρναῖσαι;

Κρήτ.

Ἀσπρο μου τριανταφυλλάκι, | βασιλεῦ τῷ λουλουδιῷ, ποιὸς ἐρνίστη τὴν ἀγάπη, | νὰ τὴν ἀρνιστῶ κ' ἐγὼ

Ρόδ.

Μάννα μ', ἀρνήθου τὸν Χριστὸ καὶ τ' ἅγιο βαγγέλιο τότε θεν' ἀρνηθῶ κ' ἐγὼ τοῦ ναύτη τὴν ἀγάπη

Νίσουρ.

Μ' ἀρνίστητες ποῦ ν' ἀρνιστῆς τῆς μάννας σου τὸ γάλα ποῦ νὰ σὲ ρίξ' ἡ μοῖρα σου σὲ βάσανα μεγάλη

Σκῦρ.

Ὡς τρέχει τὸ κρυγιὸ νερό 'ς τὴ γῆς καὶ δὲ βρονχᾷται νὰ τρέξῃ 'τὰ τὸ αἷμα δὲν ἀπ' ἀγαπᾷ κι ἀρναῖται

Κρήτ.

Δὲν τὸν ἀρνεῖμαι τὸ σταυρὸ κι αὐτὴ τὴ μαυρομμάτα

Εὐβ.

Γιατί μ' ἐφίλει κ' ἔλεγεν ἀγάπη δὲν ἀρνεῖται

καὶ τώρα μ' ἀπαρνίστηκε σὰν τὸν καρπὸ 'ς τὸν κάμπο

Κρήν. Συνών. ἀπαρνεῖμαι, ἀπαρνίσκω, *ἀρνίσκω.

ἀρνέλλι τό, ἀμάρτ. ἀρνέλλ' Θράκ. Λέσβ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρνὶ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι.

Μικρὸν ἀρνίον ἐνθ' ἀν.: Ἀρνέλλ' τὸ θέλ'ς, Πετρέλλ'; — Ὅχ' ἀρνέλλ' νὰ μελάξῃ σὰν ἀρνί, Πετρέλλ', λεγώ, νὰ κοιμᾷται σὰν παιδί (εὐθύς μετὰ τὸν τοκετὸν ἡ μαῖα σκορπίζουσα ἐπὶ τῆς κατακεκλιμένης λεχοῦς διαφόρους ξηρούς καρπούς ἐρωτᾷ αὐτὴν κατ' ἔθος ἂν θέλῃ τὸ παιδί νὰ εἶναι ἀρνέλλι ἢ Πετρέλλι, δηλ. μικρὸς Πέτρος, Πετράκης, αὐτὴ δὲ ἀποκρινομένη ἀπαντᾷ, ὅχι ἀρνέλλι νὰ φωνάξῃ σὰν ἀρνί, ἀλλὰ Πετρέλλι διὰ νὰ κοιμᾷται σὰν παιδί) Θράκ. || Ἀσμ.

Τὸ σταφύλι νὰ τὸ φάῃ, | τὸ καρπούζι νὰ τὸ παίξῃ, νὰ κοιμᾷται σὰν τ' ἀρνέλλ', | νὰ ξυπνᾷ σὰ μοσκαρέλλ'

(Βαυκάλ.) Θράκ. . Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνάκι 1.

ἄρνημα τό, ἀμάρτ. ἄρνημα Σίφν. ἄρνεμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρνεῖμαι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀρνησις, ἀπάρνησις, ἐγκατάλειψις ἐνθ' ἀν.: Τὸ ἄρνημα τῆς μάννας του τὸν ἔκαμε καὶ δὲν εἶδε μὴν ἡμέρα καλὴ 'ς τὴ ζωὴ του Σίφν. Ἀρνεμαν τοῦ Χριστοῦ (ἀλλαξοπιστία, ἐξισλαμισμὸς) Τραπ. Συνών. ἄρνησι 2.

ἄρνησι ἡ, Ζάκ. Ἡπ. Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.) ἄρνηθ'

Ἵμβρ. Πληθ. ἀρνησία τά, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρνεῖμαι.

